

folosind multe cuvinte, dar fără să reușească.

„Pe când alteori nu puteam să stau nemișcat pe scaun nici măcar un sfert de oră, acum am văzut că au trecut două ore întregi și nu m-am clintit de la locul meu.”

Așa se întâmplă când harul iese dinlăuntrul nostru. Pe noi însă trebuie să ne intereseze osteneala, nu rezultatele. Fratele nu va primi răsplată pentru că dinlăuntrul său

au izvorât apele harului, ci pentru osteneala lui. Cu cât mai mult ne ostenim, cu atât mai mult vom fi răsplătiți, chiar dacă fratele acesta sau altul au fost răsplătiți mai repede decât mine. Nu are importanță când vom primi harul, ci care va fi rezultatul, premiul final, pe care ni-l va da Dumnezeu.

Sursa: Arhim. Emilianos Simonopetrul, *Tâlcuiri la canoanele monahale ale sfinților Antonie, Augustin și Macarie*, Editura Egumenița, 2015

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 5 iunie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfânta Treime</i>
Marti 6 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 9 iunie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 10 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 11 iunie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica Întâi după Rusalii (a tuturor Sfinților)</i>

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

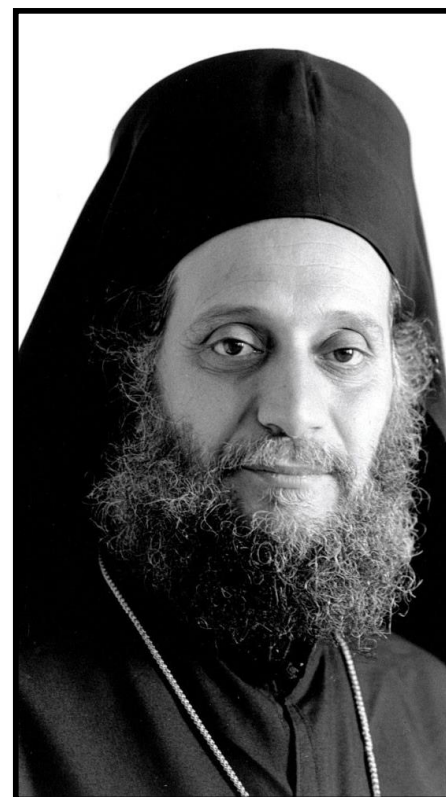

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Din vorba multă nu vei scăpa de păcat; iar cel ce-și ține buzele înțelept va fi.
(Pildele lui Solomon 10, 20)

Nr. 214 / 4 iunie 2017

ARHIMANDRITUL
EMILIANOS
SIMONOPETRUL

NU TE FERI DE OSTENELI, ȘI ȚI SE VA DA DEGRABĂ ISIHIA DE CĂTRE DUMNEZEU

Marele Antonie nu a stabilit la întâmplare ordinea canoanelor. Toate au o dezvoltare firească, formează o întreagă clădire. Un înțeles se dezvoltă în următorul. Mai înainte ne-a spus că, dacă nu vrem să ne întoarcem la vechea noastră viață, atunci să nu fim lacomi la mâncare. Lucrul acesta are importanță pentru a trece la canonul de mai sus. Cine începe să-și piardă legătura cu pocăința suferă un dezechilibru: mai întâi se dedă la mâncare, apoi la vorbărie și, în cele din urmă, la încercarea de a atrage dragostea celorlalți, de a ajunge centrul atenției, de a voi să fie ceva în mediul lui. Dar nimeni nu-l recunoaște, pentru că fiecare este aplecat spre propriile sale probleme, spre propriile lui griji, spre propria sa viață. Și așa începe să se îmbolnăvească...!

Dacă vrei viața cea nouă, leapadă, mai întâi, lăcomia

pântecelui și, apoi, străduiește-te să te ostenești cât poți mai mult. Osteneala ta este munca pe care o faci, canonul tău, slujba de la biserică. Îți sporește osteneala, rugăciunea, postul, duhul de comuniune? Te iubesc toți frații? Dacă da, atunci Dumnezeu îți va dărui isihia, premisele nepăcătuirii.

Noi, oamenii, suntem nemulțumiți de toate, nicicând nu-I vom spune „mulțumesc” lui Dumnezeu. De-ar coborî chiar și îngerii și Maica Domnului ca să ne lumineze și să ne întărească și să ne binecuvinteze, nici atunci nu vom fi mulțumiți. Când vor pleca, o să ne exprimăm nemulțumirea: „De ce a plecat Maica Domnului? Ce-am făcut?” Avem nevoie de isihie, de siguranța Sfântului Duh în inima noastră.

Isihia este atmosfera lăuntrică și exterioară a omului duhovnicesc, pacea, luminarea inimii, care strigă plină de încredințare, dintru adâncuri: „Ava! Părinte!” (Gal. 4, 6). În inima noastră este Dumnezeu însuși. Acolo mărturisește și își descoperă prezența și dumnezeirea Sa.

Isihia, pacea sufletului, puțința ca cineva să-L trăiască pe Dumnezeu în mod liniștit au fost pierdute prin păcat. Omul nu mai găsește nicăieri isihie, nici în chilie, nici la rugăciune. Se roagă și simte că rugăciunea nu-i este auzită de Dumnezeu. Și atunci nu-și află odihna nici în singurătate, nici în societate. Desigur, societatea

nu odihnește niciodată. Numai simțirea unității trupului unic al lui Hristos poate să ne odihnească. Astfel, omul se chinuie neîncetat și strigă: „*Om nenorocit ce sunt!*” (Rom. 7, 24). Ostenelile i se par grele. Dar Sfântul spune: să nu vrei imediat desfătarea, bucuria, să nu vrei să redobândești de îndată dreptatea de la început, pentru că ai zdrențuit-o. Acum călătoria ta, cărarea ta sunt durerile și, după mulțimea durerilor tale, vei primi isihia, pacea și harul (cf. Ps. 93, 19).

Omul însă, în timp ce el însuși e de vină pentru că păcătuiește, în timp ce spune de fapt: „*Depărtează-Te de mine, Dumnezeul meu!*” (Iov. 21, 14), atunci când se întoarce, are pretenții de la Dumnezeu, vrea totodată și restaurarea lui. Dacă Dumnezeu ar face asta, ar fi pierdută orice nădejde de mântuire și omul ar ajunge un monstru. Singurul lucru care-l poate face ceară topită și tămâie bineplăcută înaintea lui Dumnezeu sunt durerile, osteneala. Primește deci osteneala, deoarece tu singur ai adus-o în existența ta! Nu te feri de osteneli, pentru că altfel nu găsești odihnă, bucurie, pace. Când vei osteni, cum zic Psaltirea și Părinții, vei primi degrab pe Sfântul Duh, tihna privegherii și a păcii, odihna isihiei. Fii sigur – zice Dumnezeu – că îți va fi dată isihia de îndată ce sufletul tău va fi pregătit! Atât timp cât nu ți-o dau, înseamnă că nu ești pregătit. Dacă ți-o voi da,

îți va fi spre pierzanie. Tu luptă-te, pentru că acum înfățișarea ta înaintea Mea sunt neîncetatele tale osteneli! Acesta este martiriul tău, aceasta este calea ta.

Osteneala și credința că stăm înaintea lui Dumnezeu, că ne vede și ne miluiește, ne dăruiesc tihnă, libertate, nădejde, pentru că știm că „*nu este nici de la cel ce voiește, nici de la cel ce aleargă, ci de la Dumnezeu Care miluiește*” (Rom. 9, 16). Vai și amar dacă isihia și pacea ar depinde de noi! Dar, ce mângâiere! Asta nu-i treaba ta – zice Dumnezeu –, e treaba Mea! „*Nu voiesc moartea păcătosului, ci să se întoarcă din calea ce vicleană și să trăiască*” (Iez. 18, 23).

Acest Dumnezeu trăiește pe de-a-ntregul numai și numai să ne odihnească! Altfel, nu ne-ar fi adus la viață! Căci pentru a ne aduce la viață – pentru aceasta El este. Ce nădejde! Ce tihna ne dă! Oricât de puțină minte curată și oricât de puțină inimă curată de-am fi avut, am fi strigat: Un astfel de Dumnezeu există, și eu n-am putut să-L înțeleg până astăzi! „*El poartă grijă de mine*” (1 Ptr. 5, 7)! El a hotărât aceasta, a făgăduit-o și o va face cu noi. Atunci eu ce fac? Eu sufăr, mă lupt, strig, mă chinui, dar știu sigur că toată această suferință este o călătorie dumnezeiască, împreună cu mine este însuși Dumnezeu, Dumnezeu Care miluiește, și este exclus să facă altceva cu mine decât să mă mântuiască.

Așadar, când eu îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu și cred în El, atunci iubesc osteneala. Când însă îmi iubesc sinele și vreau odihnă, și nu slava lui Dumnezeu, atunci osteneala mea este un chin, pentru că nu-mi satisface egoismul, adică faptul de a ajunge un mare om în această viață.

Ca să ne încredințăm de câtă vrednicie are osteneala și truda, ne vom referi la trăirea pe care a avut-o cineva în vremea rugăciunii: „*Am început să spun rugăciunea cu șiragul de metanii. Mă străduiam să îmi cobor mintea în inimă, dar mi se părea că respirația mi s-a oprit. Nu m-am oprit. Am inspirat adânc de câteva ori și mi-am continuat strădania. După puțin timp, nu mai era nevoie de niciun efort. Simțeam că rugăciunea iese din inimă într-un ritm continuu.*”

Rugăciunea nu este propria noastră reușită, ci o căutare și o găsim. Căutarea aduce găsirea. În timp ce încerca să găsească rugăciunea, ea a izbucnit, așa cum țâșnește apa într-o fântână arteziană, când îi deschizi robinetul. „*Atunci m-am umplut de bucurie multă, pentru că am văzut că sunt înconjurat cu totul de bucurie, de pace și de veselie.*”

Dacă mai înainte se ostenea și trudea, acum zice: „*Sunt înconjurat cu totul de bucurie, de pace și de veselie.*” Bucuria, pacea și veselia au aproape același înțeles, dar omul încearcă să-și traducă trăirea